

Törötten erős

(rövid történetek az életemből)

Gyermekként azt hittem tökéletes a családom, az életem, egyszóval minden hibátlan. Sohasem gondoltam volna, hogy egyszer azt fogom kívánni, hogy bár eltűnnék e világ színéről. De kezdjük a legelején...

Természetesen a születésem és a körülbelül 5 éves korom közötti időszakra nem igazán emlékszem. Halvány emlékeim vannak, de nem igazán sok. Az 5-7 éves korom közötti időszakból szinte csak boldog pillanatokat tudok felidézni. Felhőtlen nevetések az óvodában, gondtalan napok és nyugalom. Emlékszem, hogy sokat játszottam a barátaimmal, bicikliztem, hintáztam a saját kis hintámban. Sokszor el is aludtam ott, és arra keltem, hogy a kutyusom nyalogatja az arcomat. Ekkor még nem tudtam, hogy édesanyám apám valódi énjétől próbál megvédeni engem. A 7 éves születésnapomon döböntem rá, hogy ki is az én apám.

Édesanyám szülei és apám szülei talán mondhatom, hogy soha nem ápoltak jó kapcsolatot. Mondhatom azt, hogy apám sem kedvelte édesanyám szüleit. Édesanyámnak nem volt gondja apám szüleivel, nagypapám apám oldaláról jóban volt édesanyámmal, de nagymamám nem igazán kedvelt őt. Emiatt a helyzet miatt a két család sosem járt össze, sosem ünnepelt együtt.

Mikor a szüleim összeházasodtak, akkor édesanyám szüleivel laktak. Mikor óvodás voltam, körülbelül 5 éves, akkor eldöntötték a szüleim, hogy szeretnének külön költözni, így a faluban, de egy másik utcában vettek egy házat. Apám azzal az indokkal, hogy ő épít és kirendezi a házat, odaköltözött az újonnan vásárolt házba. Soha nem jött többet a nagyszüleim házába, az utcán mikor megláttam kiabáltam, hogy: „Apu, apu!”, de észre sem vett. Utána felszaladtam az udvarra sírva, hogy az apukám az utcán ment és észre sem vett, nem is érdekelt. Ugye a megvásárolt házban lassan haladt a munka, mivel apám folyamatosan ivott. Egyszer édesanyám elment hozzá, hogy beszéljen vele, hogy hagyja abba a folyamatos ivást, ekkor apám a nyakánál fogva megfogta, felemelte, és idézem, ezt mondta neki: “Én maga vagyok az ördög, és azért jöttem, hogy tönkretégyem az életed!”. Hozzáteszem, az együtt töltött évek folyamán ez a mondat még egyszer kétszer elhangzott. De édesanyám így is vele maradt, végül mi is odaköltöztünk hozzá, a “közös” házunkba.

A 7. születésnapomon én, édesanyám és apám együtt ünnepeltük a születésnapomat. Apám természetesen szokásához híven berúgott és talán nem is lett volna semmi baj, ha nem jelennek meg apám szülei. A kapu be volt csukva és nem tudtak feljönni. Apám természetesen eltette a kulcsát és nem emlékezett hová. Igazság szerint nem emlékszem, hogy édesanyám kulcsa merre volt és miért nem lehetett azzal kinyitni a kaput. Szóval, tisztán emlékszem arra, hogy épp édesanyámnak segédkeztem a konyhában, amikor apám egy fejszével megjelent előttünk, hogy ha most nem adjuk

neki oda a kulcsot, akkor megöl minket. Állt előttünk a fejszével, és ekkor már beletörődtem, hogy a születésnapom lesz a halálom napja is. Ekkor eszébe jutott, hogy a kulcs a zsebében van. Ezután már csak arra emlékszem, arra is homályosan, hogy ültünk az ágyon és édesanyám nyugtatta apámat, hogy miért kellett ez az egész, és úgy tettünk, mintha mi sem történt volna (nyilván édesanyám azért cselekedett így, hogy nehogy ismét valami hülyeség forduljon meg apám fejében).

Aztán döbbsentem rá, hogy apám nem is az az ember, akinek mutatta magát. Ezután csak még több ilyen és ehhez hasonló dolgok történtek. És hogyan tudtuk/tudjuk ezt elviselni? Nem tudom, de kegyetlenül sok erő kellett/kell hozzá.

Tudni kell rólam, hogy egyik ünnepet sem szeretem. Valószínű ebből adódóan. Minden ünnepünk úgy telt, hogy apám részeg volt és állandóan veszekedtek édesanyámmal. Mostanra gyomorgörcsöm van, mikor valamilyen ünnep közeledik és semmit sem várok jobban annál, hogy minél hamarabb vége legyen.

Nem tudom azt mondani, hogy nagyon rosszul bánt velem gyerekként, de azt sem mondhatom, hogy nagyon jól. Az utóbbi időről meg nem is beszélek. Mindig kitalált valamilyen feladatot nekem is, édesanyámnak is, és olyankor épp amit csináltunk ott kellett hagyni és először azt a feladatot elvégezni, amit ő adott. Ha nem így volt, utána veszekedés, egyet nem értés volt belőle.

Édesanyámnak mindig mellette kellett lenni, azt kellett csinálni, amit mondott. Észrevettem, hogy nagyon jól tud manipulálni. Ez a tehetsége mai napig megmaradt.

Időközben kiderült, hogy édesanyám várandós. Az első hónapokban, mikor még nem tudták megmondani a nemét, azt mondta édesanyámnak, hogyha mégegy lányt szül, akkor mind oda megyünk ahová akarunk. Végül maradhattunk, mivel öcsém született. Hiába volt édesanyám várandós, minden nehéz munka rá maradt. A kertben ő gazdálkodott, az állatokat ő etette, mellette nevelt engem, vezette a háztartást. Mikor megszületett az öcsém, édesanyám ugye kórházban volt, apám pedig otthon folyamatosan ivott. Azt a hetet én a nagyszüleimnél töltöttem. Mivel fiút szeretett volna, megígérte, hogy megváltozik és abbahagyja az ivást. Természetesen ezt nem tartotta be és még csak ezután kezdődtek a legrosszabb időszakok.

Abban az időben sikeres vállalkozó volt, de azt is okosan csinálta. Felvállalt több munkát is, a munkásokat kivitte az építkezésekre és azzal a mentséggel, hogy neki itthon elvégzendő feladatai vannak, hazajött. Ki találja ki, hogy itthon mit csinált? Persze, hogy ivott és egyfolytában terrorizált minket, természetesen akkor még nem olyan erőteljesen, mint most. Nagyon sok olyan esetet tudok felhozni, mikor munkából itthonmaradva részegen aludt, édesanyám pedig annyira beteg volt, hogy ki sem bírt kelni az ágyból. Ilyenkor az öcsémre sem figyelt apám, át sem tette, pedig csak pár hónapos volt. Többször itthonmaradtam, hogy tudjak édesanyámnak segíteni, ha másban nem, akkor az öcsémre való felügyeletben. Történt egy olyan eset is, hogy elromlott az autónk. Apám

megszerelte és mondta, hogy megy és kipróbálja. Elvitte az öcsémet is magával autókázni. Már egy jó idő eltelt és még nem voltak itthon. Hívtuk és nem vette fel. Ekkor már tudtuk, hogy valószínűleg beült valahová és mulat. Elmentünk megkeresni őket, hogy az öcsémet hazatudjuk hozni. A szomszéd utcában lévő kocsmában találtuk meg őket. Apám mulatott, az öcsém pedig koszosan, tele pelussal, nyitott kocsiajtóval a kocsiban ült. Máris kiszedtünk onnan és hazahoztuk, apám pedig valamikor éjszaka tért haza.

Kis idő elteltével szerzett egy légpuskát. Sok kóbor kutya járt akkoriban a kertünkön, és mikor berúgott ott állt a kerten a puskával és várta, hogy mikor jelenik meg egy kutya. Én a házban voltam, az öcsém pedig kiment az udvarra valamiért. Eltelt egy pár perc és kimentem megkeresni, hogy merre van. Lementem a kertre, ő pedig a részeg apám mellett állt a puskával a kezében. Apám odaadta neki, hogy lőjjön vele. Mondanom sem kell, hogy mit éreztem akkor is. Azután folyamatosan azzal fenyegetőzött, hogy lelő és megöl minket. Bennem az évek során nagyon sok minden összegyűlt. Harag, félelem, undor, utálat. Nem tudom, hogy ezeket hogyan kezeljem és hogyan küzdjem le. Hazudok, egyet már réges rég leküzdöttem, az pedig a félelem.

Húsvétra készülődtünk, takarítottunk. Én elfoglaltam az öcsémet, játszottam vele, édesanyám pedig a függönyt rakta visszafelé, mert kimosta. Apám részegen, őrjöngve bejött és elkezdett ordítózni anyámmal, hogy takarodjon el a házból. Miután édesanyám nem engedelmeskedett, ő kiment, ismételt bejött egy fejszével és csak elkezdett édesanyámmal ordibálni, hogy: “Meg akarsz döglenni?”. Édesanyám pedig félelemmel a szemében, de mégis erősen és bátran, szemtől-szembe állt a fejszével és azt mondta: “Tedd meg, de innen én nem megyek sehová”. Én már ekkor a másik bejáratnál álltam az öcsémmel és vártam, hogy mikor kell menekítenem. De apám ekkor megfordult, kiment és helyettünk a biciklijét darabolta fel. Aztán másnap reggel édesanyámnak be kellett mennie a városba. Apám meg itthon őrjöngött, szétverte a falban a kezét és mondta, hogy ha édesanyám hazamegy, akkor feldarabolja őt is, minket is és megeteti a csirkékkel. Az öcsém ekkor nem volt itthon, egyedül voltam vele. Ekkor eszméletlenül megijedtem és annyi volt a szerencsém, hogy meglátta az egyik haverját az utcán és leszaladt hozzá. Ekkor tudtam elszökni itthonról. Az egész napot a nagyszüleimnél töltöttük. Este nagyon későn jöttünk haza és ő nem volt itthon. Mindenféle késeket találtunk elrejtve. Kis idő múlva hazaért, mi addigra már becsuktuk a szoba ajtaját. Ekkor elkezdte ököllel ütni az ajtót és kiabálni, hogy: “Szerintetek nem tudom, hogy itthon vagytok?”. Kis idő múlva lenyugodott. Az éjszaka folyamán én és édesanyám semmit nem aludtunk. A telefonomon tárcsázva volt a segélyhívó, ha szükség lenne rá. Túléltük.

Az utóbbi másfél év a legnehezebb. Elmúlt nyáron nagyon sokat ivott apám és rosszabbnál rosszabb dolgokat művelt. Csak úgy 1,5 hétre eltűnt, ránk hagyva a gazdaságot (nem ez volt az első ilyen eset). Mielőtt elment volna, a legnagyobb malacunk lebetegedett és sajnálatos módon elpusztult. Ott hagyta a tűző napon és ez volt a legnagyobb ok, hogy csak úgy eltűnt. Este mikor hazajöttünk

munkából, akkor temettük el nagyapám segítségével. A malac körülbelül 100 kg volt és hosszúságban 170-180 centiméter. Mai napig nem tudom felfogni, hogyan húztuk be a gödörbe én, édesanyám és a 70 éves nagyapám. Ekkor kisnyulak is elpusztultak. Egyszóval minden nehézség összejött. 1,5 hét után visszajött és mosolyogva belépett, mintha misem történt volna. Az állatok elpusztulásában pedig szerinte mi voltunk a hibásak, nem az a vírus, ami akkor elterjedt az állatok körében. A továbbiakban is én és édesanyám lettünk mindenért hibáztatva. Már egy éve, hogy még egy házban, de külön élünk. Nekünk minden kötelességünk, azaz a főzés, mosás, takarítás. A kertünket mi rendezzük. Neki semmit nem kell csinálnia, semmi sem kötelessége.

Az öcsém egy aranyos, jólnevelt, nyugodt gyermek volt. Ő mindenáron tönkre szeretné tenni. Teljesen édesanyám és ellenem neveli, hogy nem figyeljen ránk, ne hallgasson minket. Mindenben édesanyám szava ellen megy, eltiltja a nagyszüleinktől. A 9 éves gyermeket motorozni tanítja, ami ebben a korban, még egyáltalán nem neki való. Apámnak mikor milyen kedvem van, úgy beszél a testvéremmel. Valamikor a legjobb apának állítja be magát az öcsém előtt, valamikor pedig a kutyával is szebben beszél, mint a saját gyermekével. Az öcsém még mivel kiskorú, ezért elképesztően manipulálható. De, hogy mivel tudja olyan szinten manipulálni, hogy minket semmibe vegyen, egyszerűen nem értem. Reménykedem benne, hogy ha felnőtt az öcsém, akkor meglátja és megismeri, hogy valójában ki is és milyen is az ő apja.

Engem, a saját lányát, utál. Lehet, hogy ez enyhe kifejezés. Mindennek elmond, mindenféle prostituálnak (a csúnyább kifejezést nem szeretném ide leírni), úgy, hogy mégcsak barátom sem volt. Elmondta, hogy mikor megszülettem, akkor sem volt köteles eltartani engem és most sem köteles (tudni kell, hogy már 17 éves korom óta dolgozom és azóta nem is támogat). Viszont elvárna, hogy én és édesanyám is neki adjuk a pénzünket és ő majd azt kezelné, osztaná. Ő az ő pénzét pedig félreteszi és nekünk semmi közünk az ő pénzéhez és ahhoz sem, amit ő csinál. Én, a saját lányát, szerinte tönkretettem az életét, pedig Isten a tanúm rá, hogy soha nem tettem semmi rosszat ellene, mégcsak nem is mondtam rosszat neki/róla. Eddig. Mert én sem vagyok tökéletes és szeretném, ha nem csak azt éreznék, hogy mindenkit jónak állítok be, őt pedig rossznak. Már egy ideje, ha úgy beszél velem, mint a kutyával, visszaszólók neki, szembeszállok vele. Eddig édesanyámat utálta, de úgy érzem, ez az utálat irántam már erősebb. Folyamatosan bánt, mind lelkileg, sőt, már testileg is szokott. Karácsonykor úgy összeverte a kezem, hogy a nyomai mai napig látszanak a kezeimen. Nemrég, reggel összevesztünk, becsaptam az ajtót, utánamjött, dulakodni kezdett, lelökött és föl is pofozott. Vettem egy új laptopot, azt mondta, hogy vigyem magammal mindig, ha megyek el, mert egyszer hazajövök és össze lesz törve, Elmondta, hogy meg fogok halni, mert le fog szűrni. Aznap reggel munkába siettem, elém állt és nem engedett. Ezután sírva mentem végig az utcán, úgy ültem az autóbuszban is. Fölmerülhet a kérdés: Miért nem fordulsz a rendőrséghez? Miért nem költöztök el? Nálunk a rendőrség nem igazán foglalkozik ilyen dolgokkal. A legfőbb ok pedig, hogy az öcsém annyira szereti, hogy nem szeretném, hogy engem

hibáztasson azért, ha az apja esetleg börtönbe kerül. Nem szeretnék neki pszichológiai gondokat okozni. Nincs hová költöznünk. A nagyszüleimnél nagybátyjámék élnek, már fölmerült a kérdés, hogy elköltöznék, de mi nem szeretnénk, ha miattunk költöznének el. Mindenki próbál segíteni, de eddig kilátástalan ez a helyzet. Imádkozom és reménykedem, hogy Isten a sok rossz után küld valami jót is. Nagyon sokáig félttem apámtól, mára már megerősödtem és semmi félelmem nincs irányába. Tudom, hogy ha bármit rosszat szeretne tenni, akkor szembeszállnék vele és megvédeném az öcsémet és édesanyámat is, még akkor is, ha az életembe kerülne.

Nagyon nehéz ezt az életet élni, és még a legnagyobb ellenségemnek sem kívánnám, hogy ilyen sorsa legyen. Minden reggel felkelek, fölveszem az álarcot és úgy indulok munkába. Azt hiszi mindenki, hogy tökéletes életem van, de ha látnák, hogy milyen életet élek, akkor más lenne a véleményük. Nagyon nehéz kedves, aranyos, jószívű és életvidám embernek megmaradni, olyanak, amilyen gyerekkoromban voltam, de igyekszem jó embernek maradni.

Időközben nálam hátgerincferdülést diagnosztizáltak. Több orvoshoz is elvitt apám, de ennyiben ki is merült az egész. Meghallgattuk mindegyiket, hogy mit mondanak és tovább nem léptünk semmit. Műtét javasoltak. Apám nem hagyta, édesanyám pedig hiába szeretett volna nekem segíteni, nem tudott, mivel apámtól függött anyagilag és az volt, amit apám mondott. Így még mindig ezzel a betegséggel küzdök. Míg gyermek voltam, nem érdekelt, félvállról vettem. De most, hogy idősebb és érettebb vagyok, nagyon zavar és sokat gondolkodom rajta. Eleve sosem szerettem önmagam, soshasem volt önbecsülésem és ez csak még jobban fokozza az önutálatomat. Folyamatosan beszél egy kis hang a fejemben, hogy nem vagy elég jó, senki sem fog szeretni és senki sem fog elfogadni.

Utálok magam. Utálok az arcom, a testem, a hajam, mindent. Egyszerűen nem tudom elfogadni önmagam, hiába próbálkozom. Kapok pozitív visszajelzéseket a kinézetemmel kapcsolatosan, de nem tudom elhinni, amit mondanak. Mostanában néha ha tükörebe nézek, tetszik, amit látok, de sokszor van olyan, hogy nem. Próbálok dolgozni magamon és reménykedem benne, hogy egyszer szeretettel fogok magamra nézni.

Igazából kedves, aranyos, jószívű, segítőkész, barátságos, de közben zárkózottabb személy is vagyok. Szeretem magam a háttérbe helyezni, és mások problémáját meghallgatni és segítséget nyújtani neki. Szeretnék mindig mindenkinek megfelelni. Ha valami nem úgy sikerül, ahogy szeretném, akkor elcsüggedek. Minden kis apróságot képes vagyok a szívemre venni és emiatt sokat sírni. Viszont van a másik személyem, akik haragos, mérges és mikor rossz kedve van, képes akárkinek beszólni. Nemhiába lkrek a horoszkópom, hiszen sokszor vagyok kettős személyiség.

A párkapcsolatokban nincsenek sikerem. Eddig még nem volt barátom. Néha ez is nagyon zavar. Szeretek egyedül lenni, szeretem a csendet, hozzászoktam, hogy mindent egyedül kell megoldanom. De valamikor annyira szükségem van egy támaszra. Egy emberre, akire tudom, hogy

bármikor számíthatok, hogy mindenben támogát, aki tökéletesnek lát és akinek a világot jelentem. Aki hú hozzám, aki csodálattal néz rám és aki velem szeretné leélni az életét. Szeretném, ha egyszer majd rámtalálna egy olyan ember, aki minden kis hibámmal együtt teljes szívéből szeret.

Pozitív dolog viszont, hogy a tanulásban igazán sikeres vagyok. Jelenleg végzős vagyok, és hamarosan, ha minden a terv szerint fog haladni, akkor megkaphatom a diplomámat. Szeretnék majd magiszteri képzésen is részt venni.

A tanulás mellett, azaz utolsó félév, szakdolgozat, még bevállaltam egy kutatómunkát is. Két munkahelyem is van. Hétközben, azaz hétfőtől-péntekig pedagógusként dolgozom, hétvégén pedig boltban vagyok eladó. Muszáj vagyok több helyen is dolgozni, hogy el tudjam magamat tartani és édesanyámat és öcsémet is támogatni tudjam. Minket apám egyáltalán nem támogat, édesanyámnak pedig eddig mindent egyedül kellett megoldania, számlákat fizetni, ételt venni, ruhákat vásárolni. A munka mellett otthon is be kell segíteznem, hogy ne minden édesanyám nyakába szakadjon. Remélem, hogy egyszer sikerül mindent megoldanunk.

Hogyan képzelem el az életemet a jövőben?

A háború már itt szinte mindent tönkretett. Eddig sem volt akadálymentes az ittlét, de egyre nehezebb. Nem szerettem volna sohasem itt élni, eme helyzet pedig csak mégjobban megerősítette bennem ezt az érzést. Mind a háború, mind az élethelyzetem hatással van arra, hogy nem szeretem ezt a helyet. Az áloméletemet Budapesten szeretném élni. Budapest az én szerelemvárosom. Szeretnék sikeres lenni, mindenképp szeretnék majd egy saját üzletet, céget. Szeretnék az édesanyámnak és az öcsémnek egy biztonságos, nyugodt életet biztosítani. Mindent meg szeretnék nekik adni, amire vágnak. Örülnék, ha lenne majd egy csodálatos családom és és is boldog, nyugodt és szeretetteljes életet élhetnék. Azért fogok dolgozni, hogy ez mind megadasson.

Időközben, mivel ugye közeledik a húsvét, apám ismét elkezdett inni. Szinte minden napunkat nagyszüleimnél töltjük, csak éjszakára, aludni megyünk haza. Az első két napot, mikor inni kezdtük, azt megéltük veszekedés nélkül. Azóta minden egyes reggelt veszekedéssel töltünk. Nem tudunk az ünnepre sem készülni. Mi hiába nem szólunk hozzá egy szót sem, nem kezdeményezünk vele beszélgetést, Isten a tanú rá, hogy ő mindenféleképp idegesíteni akar bennünket. Van, hogy tudjuk túrni, de van, hogy visszaszólunk neki. Édesanyámat mindenfélének elmondta és bevallotta, hogy csak azt akarta elérni, hogy az öcsém engem sem és édesanyámat sem hallgassa és utálja, mert apám szerint minden nő agyatlan. Tegnap, virágvasárnap csak szaladtunk otthonról, mert meg akart minket ölni. Ma reggel szintén fenyegetőzött. Ha nem a nagyszüleim, akkor nem tudom hová mehetnék, mi lenne velünk. Hála nekik és hála Istennek, hogy eddig megőrizte életünket!

Ma reggel még fölkelhettem. De hogy holnap fölkelek-e? Nem tudom.